

De Laatste der Royals

Deel 3:

De Vloek van Raluca Misbleuk

V.M.A. Schreurs

Titel: De Laatste der Royals, deel 3: De Vloek van Raluca Misbleuk

ISBN: 978 940 382 9098

Schrijver: V.M.A. Schreurs

Coverontwerp: V.M.A. Schreurs

Uitgever: Gerlach's erfgoed Publishing

Uitgave: Eerste uitgave

Jaargang: 2025

www.delaatstederroyals.nl

info@delaatstederroyals.nl

© Copyright V.M.A. Schreurs – Augustus 2025

Uit deze uitgave mag geen enkele letter, woord, zin, alinea, hoofdstuk, karakter, naam of oord dat beschreven wordt in dit boek van De Laatste der Royals hun bladzijdes verlaten. Ieder ander onderwerp dat iets te maken heeft met De Laatste der Royals mag niet verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, schermafsbeeldingen, microfilm, internet, sociaal media of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur V.M.A. Schreurs.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de schrijver V.M.A. Schreurs te wenden.

© V.M.A. Schreurs – Augustus 2025

*Na Ieder Einde
Is er een
Nieuw Begin.*

Voorspelling gedaan door de Voorspelster Ardelean:

*De prinses die als laatste is geboren, maar daardoor niet
minder welkom,*

Opgevoed door een ander volk, niet wetende wie zij werkelijk is,

*Ontdekt de geheimste geheimen, diep verborgen door haar
familie,*

*Zij zal strijden voor gerechtigheid, samen met een vreemdeling
uit een wereld die zij niet kennen,*

*Het vervallen Gerlach zal weer opbloeien, nadat de Meester
van het bos voor altijd is verslagen.*

Proloog:

In het midden van een zanderig bospad, verkeerde een gezette mannelijke Waterlander van middelbare leeftijd in grote haast. De schemering had ingezet en het werd vochtiger tussen de bomen van het grimmige bos van Geen Wederkeer. De Waterlander knoopte zijn blauwe reismantel tot bovenaan dicht, maar hield desondanks zijn snelle tred in gang. Ritselende geluiden in het struikgewas klonken met de minuut griezeler en het gevoel dat de Waterlander overmeesterde was er een van doodsangst. Niemand durfde alleen het bos van Geen Wederkeer te betreden, helemaal niet meer sinds de meest wrede wezentjes die Gerlach ooit gekend heeft, daar met honderdtallen huisde.

De Waterlander bleef bij een wegbewijzing staan en liep snel de kant op die de pijl met het Tranendal aanwees. Het stuk bos dat hij moest betreden zag er angstaanjagend uit. Dat stond hem helemaal niet aan, maar echt veel keus had hij niet. Hij raapte al zijn moed bijeen en stapte met gehaaste passen het smalle bospad op. De Waterlander had het gevoel dat hij in de gaten werd gehouden waardoor hij continue over zijn schouder keek, terwijl hij dieper het donkere bos inliep. Door de dichte begroeiing was het pad dat hij volgde niet meer te zien en het onvernijdelijke moment was aangebroken. Hij had zich verlopen en was hopeloos verdwaald.

Het struikgewas ritselde en de Waterlander bleef, tegen beter weten in, stil staan. Tussen de struiken zat een wezentje met een felgekleurde, harige vacht dat duidelijk opviel tussen de groene bladeren. Het beestje maakte een zacht piepend geluid, terwijl hij de Waterlander nauwlettend in de gaten hield. De Waterlander zette angstig een paar stappen achteruit, maar de hak van zijn zwemvliesvoet bleef haken in de uitstekende wortel van een boom. Hij viel achterover en stootte met zijn hoofd tegen de dikke stam. Het harige wezentje kwam uit de struiken tevoorschijn en stak zijn neus loze gezicht in de lucht, sperde zijn brede bek met vlijmscherpe tandjes open en stootte een piepende lokroep uit. De Waterlander staarde angstig naar het wezen dat nu al zijn

aandacht op hem fixeerde. Het beestje kreeg gezelschap van nog drie van zijn soort. Hun harige pels hadden allemaal een andere felle kleur, de kleur van de platte voeten onder hun bolle lijf vloekte bij die van hun vacht. De wezentjes piepten en gromden terwijl ze hun prooi steeds verder insloten. De Waterlander kroop langzaam overeind zonder zijn ogen van de wezentjes af te wenden en drukte zijn rug tegen de boomstam aan. De wezentjes bleven buiten zijn reikwijdte om hem heen draaien, het leek erop of ze op een teken wachtte.

De struiken schoven opzij en een lange, slungelige man stapte het bospad op. De grijze ogen in zijn wezelachtige gezicht straalde een soort kwaadaardigheid uit dat je maar zelden bij een mens ziet. Hij sloeg met de zoom van de paarse met witbont afgezette mantel die over zijn smalle schouders gedrapeerd lag. Het gele pak dat tevoorschijn kwam was op verschillende plaatsen gescheurd en zat onder de moddervlekken. ‘Help mij alstublieft?’ vroeg de Waterlander haast onverstaanbaar, terwijl hij smekend zijn zwenvlieshand naar de man uitstak, maar die verroerde zich niet. In plaats daarvan stootte hij een maniakale kakelende lach uit waardoor de harige wezentjes begonnen wild op hun platte voeten op en neer te veren.

‘Eet smakelijk!’ riep de slungelige man vol voldoening, de wezentjes sprongen tegelijkertijd op hun prooi af. De Waterlander kreeg geen tijd meer om weg te komen toen de scherpe tanden in zijn lichaam verdwenen. De wezentjes retten grote stukken vlees van zijn boten en vraten binnen luttele seconden alle zachte delen op tot alleen zijn skelet over bleef. Zelfs zijn kleding werd niet verspild. De wezentjes stopten pas met het vreetfestijn, toen er een stapel schoongelikte botten en schedel op het bospad lagen. De Woespoelies likte het bloed van elkaars vacht en keken daarna trouw als een hond naar hun meester. Ze hupten om hem heen en hij streek de wezentjes over hun kop, terwijl zij luid begonnen te spinnen. Daarna klapte de slungelige man drie keer in zijn handen en de Woespoelies verdwenen een voor een tussen de struiken. Zidion Zwakhals klopte nog wat stof van zijn paarse mantel en stapte maniakaal lachend het struikgewas in waarna de bladeren nog wat ritselden. Daarna werd het doodstil tussen de bomen van het bos van Geen Wederkeer.

*

In een hut, midden in een dorp dat lag verscholen in een kring van dichte kolkende mist, zat een oudere Waterlandervrouw op een houten, gammele stoel voor een knapperend haardvuur. In haar schoot lag een borduurwerk en een licht gesnurk ontsnapte uit haar keel. Er werd hard op de deur gebonkt en de Waterlander schrok knorrend wakker. Ze wreef met een zwemvlieshand in haar blauwe ogen en legde het borduursel op de grond. Op hetzelfde moment dat zij overeind kwam, vloog de voordeur met een klap open. De wind die naar binnen waaide speelde met haar blauwe haren die daardoor om haar hoofd danste. Het brandende haardvuur doofde en de hut werd door de duisternis opgeslokt.

Een kleine gestalte verscheen in de deuropening. De Waterlander sprong op de voordeur af, maar het ongure personage stak net op tijd zijn voet over de drempel waardoor de deur tegen zijn laars aanstootte. Hij duwde de deur met veel kracht open en de Waterlander viel achterover op de grond. Ze kroop angstig achteruit, terwijl het wezen naar binnen stapte en de deur achter zich dicht liet vallen. Hij liep langzaam op de angstig ineengedoken Waterlander af en pakte haar bij haar pols beet. Zij probeerde zich los te trekken, maar hij was sterker dan haar en trok haar over de grond naar het midden van de hut. De Waterlander sribbelde fel tegen en begon luidkeels te gillen, terwijl haar belager haar op haar rug draaide en een vuistslag in haar gezicht gaf. Hij ging bovenop haar borst zitten, haar hart bonkte tegen haar ribben. ‘Ze zullen erachter komen dat jij het hebt gedaan,’ hijgde ze toen de Rijmelaar zijn dunne vingers haar keel omsloten. Hij had een blik van complete waanzin in zijn zwarte, oogwit loze ogen, terwijl hij met al zijn kracht haar strot begon dicht te knijpen. Uit zijn gele vingernagels druppelde inkt zonder dat de Rijmelaar het merkte. De ogen van de Waterlander pilde uit haar kassen en ze snakte meerdere keren naar adem. Ze kronkelde wild met haar benen, maar de Rijmelaar zat buiten haar raakveld, waardoor zij haar belager niet van zich kreeg afgeschud. Ze staarde diep in de Rijmelaar zijn zwarte ogen, ze wist dat zijn lelijke gezicht het laatste zou zijn dat zij zou aanschouwen.

Een teken van een cirkel met een V door het midden verdween van haar borst zodra haar hart ophield met kloppen. Het leven in haar blauwe ogen sijpelde weg waarna een doorzichtige, zilveren rook uit haar borstkas opsteeg. De rook bleef even in het midden van de kamer hangen en zweefde daarna door het raam naar buiten. De Rijmelaar sprong van het levenloze lichaam en sprintte achter de doorzichtige nevel aan. Hij haalde een kristallen flacon uit zijn

broekzak en rende naar de zilveren rook die langzaam vooruit zweefde, maar nog voordat deze kon wegvliegen, omsloot de Rijnelaar de mist met de fles en sloot de flessenhals met een kurk. Daarna verdween hij geruisloos als een schim tussen de struiken die achter de hut groeide en liet het ontzielde lichaam van Imogene open en bloot op de grond liggen.

*

In een wit kasteel bovenop een heuvel in het midden van een ommuurde stad, lagen in een koninklijk slaapvertrek een blond tienermeisje en een jongeman met donkere krullen rustig te slapen in een hemelbed. De bordeauxrode gordijnen waren halfgesloten en de twee merkte niet dat de deur van de slaapkamer een krakend open gleed. Een vrouw met een hoog, krullerig, blond kapsel stak haar zwaar opgemaakte hoofd tussen de ontstaande spleet en controleerde of de twee nog steeds in een diepe slaap verkeerde. De vrouw stapte zonder geluid te maken de slaapkamer in en sloop op haar tenen naar het hemelbed. Het zilveren mes dat zij achter haar rug hield fonkelde toen ze door een lichtstraal stapte dat tussen de half openstaande gordijnen voor de hoge ramen naar binnen viel.

De jongeman draaide zich snurkend om en de vrouw bleef roerloos in het midden van het slaapvertrek staan. Ze wachtte net zolang totdat ze zeker wist dat geen van beide wakker was geworden en sloop daarna verder richting het hemelbed. Bij de rand van het bed keek ze met een gezicht vol rancune neer op de twee slapende tieners. De vrouw hief de zilveren dolk ver boven haar hoofd, maar voordat zij het lemmet in de borst van het tienermeisje kon steken fluisterde een lichaam loze, hoge, piepende stem iets onverstaanbaars in haar oor. Ze draaide zich zo snel om, dat haar krullen langs de gordijnen van het hemelbed streken die daardoor ratelend een stukje opzijschoven. De vrouw hield gespannen haar adem in en hield zichzelf voor dat de stem een bijwerking van de spanning was geweest. Ze boog voorover over het tienermeisje, maar die sliep rustig verder en merkte niets van het naderende onheil.

De vrouw hield de zilveren dolk stevig vast en zocht met de punt naar de plek waar het tienermeisje haar hart zou zitten. De adrenaline die door haar aderen stroomde zorgde ervoor dat haar handen beefde. Ze wist dat ze maar één kans zou krijgen, dus het moest meteen raak zijn. Ze hield het mes weer boven haar

hoofd, maar op hetzelfde moment dat zij het wapen wou laten neerdalen, klonk dezelfde lichaam loze stem weer in haar oor. Deze keer schreeuwde die oorverdovend hard en de woorden die de stem voorbracht waren duidelijk te herkennen. ‘Waag het niet!’ klonk het uit het niets en de vrouw liet geschrokken het mes op de dekens vallen. Ze draaide in het rond, maar zag niets in de kamer dat die stem voortgebracht kon hebben. Een schaduw die donkerder was dan de duisternis verplaatste zich razendsnel over het plafond en verdween ongezien in de hemel van het hemelbed. De vrouw graaide het mes van de dekens, maar op datzelfde moment sloeg het tienermeisje haar ogen open. Ze staarde de vrouw met glinsterende, rode ogen aan en opende haar mond. De stem die uit haar keel opsteeg was niet die van haar. Deze klonk zoals de lichaam loze stem die eerder bij de vrouw in het oor had geschreeuwd. ‘Ik weet wat jij van plan bent.’ De hoge, piepende stem kwam naar buiten gerold zonder dat het tienermeisje met haar mond bewoog. De vrouw staarde angstig in de griezelige ogen, het mes trilde onophoudelijk in haar bevende hand. ‘Hiervoor zal jij boeten!’ klonk het uit de keel van het tienermeisje, waarna zij een paar keer rochelend ademhaalde voordat haar ogen weer dicht vielen. Een schaduw scheerde over het tapijt. De vrouw zag uit haar ooghoeken hoe de schim over de muur naar een hoek van het plafond gleed. Ze draaide haar hoofd naar de desbetreffende plek waar nu een pulserende lichtgevende bol zweefde. De vrouw knipperde een paar keer met haar ogen en de lichtbol was verdwenen. Ze staarde gebiologeerd naar het plafond en merkte niet dat de tiener jongen wakker was geworden. Hij ging op de rand van het hemelbed zitten en liet zijn voeten in een paar wollen pantoffels glijden. De vrouw hoorde de bewegingen en verstopte vlug de zilveren dolk in haar krullerige kapsel, waarna ze net deed of ze juist de slaapkamer kwam binnengelopen.

De tienerjongen rekte zich uit en smakte een paar keer voordat hij de vrouw in het oog kreeg. ‘Wat doe jij hier zo vroeg?’ vroeg hij brutaal terwijl hij geeuwde. De vrouw toverde haar meest vriendelijke glimlach tevoorschijn. ‘Op deze mooie zonnige leek het mij wel gepast om jullie persoonlijk te komen wekken,’ zei ze poeslief terwijl ze naar een venster liep en de half openstaande gordijnen verder opentrok. Het ratelende geluid maakte ook het tienermeisje wakker, zij kwam met een gekreukeld gezicht overeind. Haar goudblonde haren waren een grote warboel en ze krapte zich ongegeneerd aan haar boezem. ‘Ik heb toch zo vreemd gedroomd,’ gaapte ze slaperig waarna de jongeman haar een kus op haar wang gaf.

‘Gelukkig zijn de meeste dromen bedrog.’ Na deze woorden sprong hij uit bed en trok een bordeauxrode kamerjas over zijn lichtblauwe pyjama aan. Het tienermeisje geeuwde nogmaals uitgebreid en schudde met haar beeldige hoofd waardoor haar goudblonde haren in het rond zwiepte. De vrouw verliet heupwiegend de slaapkamer terwijl haar muiltjes tegen haar hielen klakte. Ze liet de twee tieners in alle rust wakker worden zonder dat die in de gaten hadden dat ze ternauwernood een laffe moordpoging hadden overleefd.

Hoofdstuk 1:

De zon stond hoog aan een wolken loze, strak blauwe hemel en brandde in al zijn hevigheid erop los. De grond van de akkers rondom een ommuurde stad waren kurkdroog, het stof speelde op in de zwakke wind die daaroverheen blies. Het gras van de meeste weilanden was bruin en verdort en de kleurkoeien die daar graasde hadden bijna niets meer te eten. Varkens die normaal gesproken in modderige poelen lagen te rollen hadden alleen nog maar de beschikking over droge aarde en ze knorde luid uit protest.

Een boer met donkere haren en lichtblauwe ogen verzamelde de weinige pennenvruchten en muilperen die onder de bomen van zijn boomgaard lagen. Hij veegde het zweet uit zijn knappe gezicht en zuchtte teleurgesteld bij het zien van de schamele oogst die hij had binnengehaald. De bewoners van Taniumstad hadden gehoopt op een beter leven na de val van de Heerser, maar niets bleek minder waar. Hun stad was nog verder in verval geraakt. Vele vakwerkhuizen waren zwaar verwaarloosd en het onderscheid tussen arm en rijk was nog nooit zo groot geweest. Doordat er weinig werkgelegenheid werd geboden onder de bevolking, werden deze verschillen met de dag groter. De bergtrollen hadden de goudmijnen wederom ingenomen en de aanwezige mijnwerkers met veel geweld van hun grondgebied verjaagd. De meeste van hun hadden de barre tocht door het bos van Geen Wederkeer niet overleefd, de weinige die dat wel lukte, waren aan de barmhartigheid van de rijke bewoners overgeleverd. Dat was echter ver te zoeken waardoor de meeste naar de bedelstaf werden veroordeeld. Het enige volk dat een beetje baat had bij de nieuwe ontwikkelingen, waren de Dellen. De rijke bewoners deden maar wat graag hun seksuele frustraties op hun botvieren. Zij streden met elkaar voor de beste klanten. Dat eindigde vaak in een vuistgevecht, deze trokken veel bekijks en kwamen steeds vaker voor. De Dellen die niet aan een drank of meergrasverslaving ten onder gingen, waren het meeste in trek. Zij konden hierdoor hun gages ruim verhogen. De overige van hun soort waren genooddaakt om flink onder de normale prijs te gaan zitten. Sommige zaten zo diep in de put, dat zij hun diensten voor bijna niets aanboden.

Zij werden gebruikt voor de verdorven fantasieën van de meest perverse klanten. Deze Dellen moesten hun klanten in stinkende hoeken van smerige steegjes afwerken, want goud voor een fatsoenlijke kamer hadden zij meestal niet.

Op de markt heerste hetzelfde treurige beeld. De marktkooplieden hadden moeite om hun kramen met fatsoenlijke waren te vullen, de productprijzen rezen hierdoor de pan uit. De boeren van buiten de stadsmuren maakte veel misbruik van de schaarsheid van producten en de meeste boden alleen troep aan, waardoor hun kramen veelal werden overgeslagen. De marktkooplieden die wel over bruikbare en verse waren beschikte, vroegen daar absurd hoge prijzen voor. ‘Zeven goudstukken voor dat kleine stuk buikspek is afzetterij!’ schreeuwde een vrouw boos bij de kraam van een slager. Ze beende op hoge poten weg en duwde omstanders ruw aan de kant.

‘Ik doe er een gratis glimlach bij,’ riep de marktkoopman haar gekscherend na, waarna de vrouw zich omdraaide en haar middelvinger opstak. De slager trok zijn broek naar beneden en liet zijn blote kont zien, terwijl hij een rij zwarte tanden bloot lachte. Stadsbewoners die de ruzie meekregen, trokken arrogant hun neus op en liepen mompelend verder naar de volgende kraam, waar groene muilperen met rode spikkels en gele pennenvruchten met paarse steeltjes uitgestald lagen.

In het rijke gedeelte van de stad was niets te zien van het verval. De herenhuizen die daar stonden werden goed onderhouden, behalve een groot, statig pand waarvan de voortuin totaal was verwilderd en het loslatende pleister meerdere scheuren vertoonde. Dit huis was eigendom van een prinses uit de koninklijke familie Royal, maar na haar dood werd het niet meer bewoond. Niemand had ooit de moeite genomen om enig onderhoud aan het vervallen gebouw te verrichten. Het verwaarloosde pand was een doorn in het oog van de burens van deze zeer welvarende straat. Vooral een iemand nam dit euvel zeer hoog op. Hij liep overdreven vaak langs de bouwval en staarde vol ergernis naar de gevel, terwijl hij gefrustreerd met zijn tong klakte. ‘Waarom breken wij dat krot niet zelf af?’ opperde de man op een dag, terwijl hij langsliep met zijn vrouw die geïrriteerd zuchtte voordat zij antwoord gaf.

‘Dat heb ik al zo vaak gezegd, Frits. Omdat het van mijn tante is geweest. Ik zie het niet zitten om ruzie te krijgen met de andere erfgenamen.’ Frits streek door zijn kastanjebruine, golvende haren en stootte een verontwaardigde lach uit.

‘Bedoel jij soms die onervaren tiener die nu in het kasteel woont? Ik weet dat het de dochter van jouw broer is,’ zei hij vlug toen hij de blik van zijn vrouw zag. ‘Maar ik denk dat wij veel beter in staat zijn om dit land terug te brengen in zijn vergane glorie.’ Hij veranderde van toon en Flora zette zich schrap voor wat komen ging. Haar man zou nu zeker weten weer gaan beginnen over het perfecte plan dat hij zou uitvoeren als zij op de troon zouden zitten. ‘Als eerste zou ik ervoor zorgen dat ieder verwaarloosd pand in onze stad wordt afgebroken,’ begon hij met een vinger in de lucht gestoken, terwijl de twee midden op straat bleven staan. Flora draaide met haar blauwe ogen van frustratie en schudde nietszeggend haar hoofd waardoor haar blonde krullen op en neer veerde. Frits had de reactie van Flora niet in de gaten en ging ongestoord verder met zijn betoog. ‘Daarna zal ik iedereen die dakloos geworden is verbannen naar het bos. Zo blijven alleen de welvarende bewoners van Taniumstad over. Dan wordt het leven binnen de stadsmuren automatisch een stuk prettiger. Geen criminaliteit meer. Geen lelijke uitgerangeerde Dellen meer, en zeker geen bedelaars meer.’ Frits telde op zijn vingers af terwijl hij het rijtje afging. ‘En hoe dacht jij aan eten te komen? De meeste boeren zijn arm, maar zij zorgen wel voor de koopwaren op de markt,’ wees Flora hem terecht, maar Frits was niet van zijn standpunt af te brengen. ‘De boeren wonen buiten de muren. Daar mogen ze van mij blijven,’ zei hij simpelweg. ‘Zolang ze na de dagelijkse markt weer naar huis gaan en niet in de stad rondzwerven, heb ik geen problemen met hun aanwezigheid.’

Flora schudde geïrriteerd haar hoofd, waarna ze aanstalten maakte om verder te lopen. ‘Je hebt het echt dik voor elkaar hè, wijsneus,’ mopperde ze uit de hoogte. ‘Maar helaas voor jou zitten wij niet op de troon, dat zal ook zeker niet gaan gebeuren nu er een koninklijk huwelijk in aantocht is. Gelukkig hebben wij een uitnodiging ontvangen. Zo kan ik eindelijk kennis maken met mijn verloren nichtje. Het blijft tenslotte de jongste dochter van mijn broer.’ Frits draaide zo snel met zijn hoofd dat zijn nek ervan kraakte.

‘Wanneer hebben wij die gekregen?’ vroeg hij verbluft. Flora genoot van zijn ontsteltenis.

‘Gisterenavond toen jij zo nodig bij jouw favoriete Del op bezoek moest. Ik snap gewoon niet wat hij jou kan geven wat ik niet kan. Enfin, de uitnodiging is gisteren bezorgd door een lakei uit het kasteel. Voor zover ik weet heeft niemand van mijn vriendinnen er een gekregen.’ Frits kon zich niet inhouden en barste in luid lachen uit.